Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 565 van 4 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS**
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing betref een "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*".

Blijkens het feitenrelaas voert verzoekster volgende feiten aan:
"*U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Tadzjiekse soenniet te zijn en afkomstig te zijn uit Kofan in Guzara district in de provincie Herat in Afghanistan. U hebt 3 kinderen, P., S. en A. R., die hier samen met u in het centrum verblijven. U bent getrouwd met X, waarbij jullie al 3 jaar gescheiden leven, maar nog niet religieus gescheiden zijn. Omwille van problemen met de taliban, hebt u Afghanistan verlaten tijdens de machtsovername en reisde u vandaaruit richting Iran samen met uw man en drie kinderen. Vanuit Iran trok u verder richting Turkije, waar u ongeveer 4 jaar verbleef. In deze periode heeft u twee keer asiel aangevraagd, maar werd u tweemaal geweigerd en werd u het slachtoffer van bedreigingen van uw man, waarop u besloot de relatie te stoppen en klacht neer te leggen tegen uw man in Turkije. Daar er geen resultaat kwam van de klacht, trok u samen met uw kinderen richting Griekenland, waar u op 2 mei 2025 een*

verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef in het centrum in Mytilini op het eiland Lesbos. Op 27 mei 2025 werd u de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland. U bleef hierna nog één maand in het centrum, tijdens welke uw man u ook was nagereisd en ook in hetzelfde centrum als u terechtgekomen was. U werd in het centrum ook bedreigd door uw man en hij deed u pijn aan uw hand. U bent hierop naar uw advocaat gegaan om uw opties te bespreken en die zei u dat het lang ging duren om het op te lossen. Daarop contacteerde u uw neven in België die voor u en uw kinderen vliegtickets hebben gekocht richting België, waar u op 29 juni 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreesde in Afghanistan de taliban, terwijl u in Griekenland problemen vreest met uw man.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer:
Originelen: Uw ADET en reisdocument, twee reisdocumenten van uw kinderen,
Kopieën: een attest dat uw verwondingen attesteert, twee psychologische attesten van in Griekenland van uzelf en uw dochter, een klacht van in Turkije, twee taskara's en foto's van voeten en een rug."

Na analyse oordeelt verweerder dat verzoekster het vermoeden niet weerlegt dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden.

Bijgevolg zijn er volgens verweerder geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt het verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

2. Verzoekschrift en nota's

2.1. Verzoekster voert de schending aan "*van artikel 3 EVRM, artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet*".

Verzoekster benadrukt dat er ernstige structurele tekortkomingen zijn in Griekenland. Verzoekster verwijst hieromtrent naar rechtspraak en landeninformatie.

Inzake haar persoonlijke situatie voert verzoekster volgend verweer:
"[…]
Het CGVS minimaliseert het risico op intrafamiliaal geweld. Haar echtgenoot volgde haar naar Griekenland. Verzoekster werd met de dood bedreigd in het opvangcentrum in Mytilini. Zij werd fysiek mishandeld. Hij zei dat hij haar zou doden en de kinderen zou afpakken.
Het CGVS verwijt haar geen klacht te hebben ingediend bij de Griekse politie. Dit is een onredelijke bewijslastverschuiving. Er dient onderzocht te worden of bescherming effectief en toegankelijk is, niet louter theoretisch beschikbaar. Louter formele beschikbaarheid van bescherming volstaat niet indien die in de praktijk ontoegankelijk is.
Verzoekster had geen kennis van de taal. Zij had geen inkomen, geen netwerk en geen huisvesting buiten het kamp. Het CGVS houdt geen rekening met de realiteit dat slachtoffers van huiselijk geweld vaak drempels ervaren om klacht neer te leggen, zeker in een vreemde lidstaat zonder sociaal netwerk.
Daarnaast dient benadrukt te worden dat verzoekster in Turkije reeds klacht had ingediend. Dit bracht niks op. Verzoekster stapte in Griekenland naar een advocaat. Deze vertelde haar dat zij harde bewijzen nodig had en dat een scheiding drie jaar kan duren waarbij zij het land niet zou mogen verlaten.
[…]
Het CGVS miskent de specifieke kwetsbaarheid van verzoekster.
Verzoekster is een alleenstaande moeder van drie minderjarige kinderen.
Zij werd het slachtoffer van intrafamiliaal geweld en is psychologisch kwetsbaar. Zij heeft nooit buiten het centrum gewoond. Zij had geen inkomen en geen netwerk in Griekenland. Zij was afhankelijk van externe financiële steun.
Het EHRM oordeelde in Tarakhel v. Switzerland (Grote Kamer, 4 november 2014, nr. 29217/12) dat een overdracht slechts kan plaatsvinden indien individuele garanties worden verkregen wanneer er een reëel risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM.
Verzoekster verliet Griekenland één maand na erkenning. Het CGVS leidt hieruit af dat zij geen duurzame intentie had.
Het CGVS past een abstracte toets toe en onderzoekt niet concreet hoe een alleenstaande moeder met drie minderjarige kinderen binnen 30 dagen huisvesting, inkomen en medische zorg zou kunnen verkrijgen.
Het CGVS erkent zelf dat de meerderheid van de begunstigden self-accommodated is en verblijft in informele huisvesting.
Deze objectieve elementen tonen aan dat erkende vluchtelingen systematisch worden geconfronteerd met ernstige materiële onzekerheid.
Overeenkomstig punt 90 van het arrest Ibrahim e.a. (HvJ 19 maart 2019, C-297/17 e.a.) dient te worden nagegaan of verzoekster bij terugkeer een reëel risico loopt om, buiten haar wil om, terecht te komen in een

situatie van extreme materiële deprivatie die haar niet toelaat in haar meest elementaire behoeften te voorzien en aldus een schending van artikel 4 Handvest zou uitmaken.
Het CGVS stelt louter dat verzoekster zelfredzaam is. Zelfredzaamheid in Turkije is geen bewijs van toegang tot rechten in Griekenland.
Verzoekster verwijst naar het HvJ-EU-arrest Jawo (C-163/17, EU:C:2019:218). Het feit dat iemand tijdelijk over middelen beschikt, sluit een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie niet uit.
Verzoekster stelt dat zij geen voldoende ondersteuning en begeleiding kreeg in Griekenland nadat haar internationale bescherming werd toegekend. Zij kreeg geen opvang, geen woning en kon geen werk vinden. Bovendien is het als alleenstaande vrouw met drie minderjarige kinderen erg moeilijk om zonder steun, begeleiding en kennis van taal een leven op te bouwen."

Verzoekster verwijst omstandig naar geciteerde landeninformatie.

"*Het CGVS minimaliseert de voorgelegde psychologische attesten.*
Het feit dat een psychologisch attest de waarachtigheid van feiten niet kan bevestigen, doet geen afbreuk aan het bestaan van psychische kwetsbaarheid.
Daarnaast dient benadrukt te worden dat verzoekster na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, naar de psycholoog is gegaan. Ze volgt inmiddels al twee maanden een behandeling bij een psycholoog en heeft om de twee weken een afspraak. Ze lijdt aan ernstige angst- en stressstoornis en heeft last van slapeloosheid.
Belangrijk is de vraag of zij in geval van terugkeer toegang zou hebben tot adequate en effectieve geestelijke gezondheidszorg in Griekenland.
Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de toegang tot geestelijke gezondheidszorg voor statushouders in Griekenland beperkt is en sterk afhankelijk van administratieve formaliteiten. Het CGVS toont op geen enkele concrete wijze aan dat verzoekster effectief en op continue basis psychologische zorg zou kunnen verkrijgen in Griekenland."

Verzoekster citeert uit landeninformatie inzake de toegang tot gezondheidszorg voor begunstigden van internationale bescherming.

Verzoekster vreest bij terugkeer naar Griekenland haar man en vreest dat zij samen met haar drie minderjarige kinderen in materiële deprivatie zal belanden.
De terugzending vormt bijgevolg een "*schending van art. 3 EVRM, wat de Grondwet, Europese bepalingen en het Handvest van de Grondrechten van de EU overstijgt*".

2.2. Bij aanvullende nota van 5 augustus 2026 brengt verweerder aanvullende landeninformatie bij.

2.3. Bij aanvullende nota van 13 augustus 2026 brengt verzoekster volgende documenten bij:
"*1. Psychologisch rapport verzoekster*
2. Schooldocumenten kinderen".

Beoordeling

3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de voormalige Richtlijn 2013/32/EU.

4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

De bestreden beslissing stelt:
"Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt dat u over een ADET met geldigheid van 27/05/2025-28/05/2028, en een Grieks reisdocument met geldigheid van 11/06/2025-10/06/2030 beschikt. U legde daarnaast ook twee reisdocumenten neer van uw twee kinderen."

Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoekster geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoeksters beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

5. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a*., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf.* HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a*., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen *"zeer verregaande materiële deprivatie"* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden.

Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de voormalige Kwalificatierichtlijn (heden hoofdstuk VII van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening EU 2024/1347)) die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest *Ibrahim e.a*., punten 91-94 en arrest *Jawo,* punten 93-97).

6. Verzoekster betoogt in essentie dat zij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

7. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

Het Hof van Justitie heeft herhaaldelijk het belang benadrukt van "*objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten"* voor de beoordeling van de vraag of de te verwachten leefomstandigheden voor een verzoeker als statushouder in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a*., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, pt. 38).

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de (voormalige) Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken (onder meer met betrekking tot werk, huisvesting, sociale voorzieningen en gezondheidszorg), als wat betreft de toegang tot deze rechten en voordelen. Dit komt overeen met de artikelen 24 tot en met 36 van de Verordening EU 2024/1347. Ook de situatie van statushouders bij terugkeer naar Griekenland na verblijf buiten het Griekse grondgebied wordt hierin belicht en besproken.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Gelet op de veelheid aan informatie die door beide partijen wordt bijgebracht, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer op dit ogenblik nog steeds precair en problematisch kan zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd.
Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (geviseerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen terechtkomen.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een verdere evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

8. De Raad herinnert eraan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *"een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel "*wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling"* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal

automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Een individuele beoordeling van verzoeksters concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoekster, aan haar individueel profiel en haar vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in haar eigen basisbehoeften te voorzien.

Hierbij moet nog aan worden toegevoegd dat wat deze individuele omstandigheden verder betreft de recente wetswijzigingen in Griekenland een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder blijken te bemoeilijken.

Het komt verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoekster in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan haar specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft verleend, haar zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54).

9.1. Wat haar individuele situatie betreft, maakt verzoekster aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt.

9.2. Verzoekster voert aan dat ze door haar (ex-)man werd bedreigd in Turkije en Griekenland.

De bestreden beslissing stelt hierover:
" *Zo liet u het na om een klacht neer te leggen bij de Griekse politie. Wanneer gevraagd waarom u geen klacht hebt ingediend, verklaarde u dat u reeds in Turkije klacht had neergelegd en dat dit niks had opgebracht en dat uw advocaat had gezegd dat u harde bewijzen nodig had en dat een scheiding 3 jaar in beslag zou nemen waarbij u het land niet zou mogen verlaten. U zou wel naar een advocaat gestapt zijn om uw opties te bespreken, maar dit is een louter blote bewering die u op geen enkele wijze weet te staven (CGVS, p. 9; 12). Dat u bovendien reeds klacht kon indienen in Turkije, terwijl u zelf geen Turks spreek (CGVS, p. 12), toont aan dat u weldegelijk in staat was om een klacht in te dienen en om u door de lokale instanties te laten helpen voor uw problemen met uw man. Bijgevolg hebt u onvoldoende moeite gedaan om hulp te zoeken bij de Griekse autoriteiten.*
[…]
U slaagde er ook in om in Turkije klacht neer te leggen tegen uw man, zonder dat u Turks spreekt. Dat u bovendien verklaarde zelf het initiatief te hebben genomen om uw man in Turkije te verlaten en met uw kinderen richting Griekenland te gaan, getuigt van een zeker niveau van zelfredzaamheid.
[…]
In Griekenland bent u er overigens in geslaagd om de procedure voor uw eigen ADET en reisdocument te doorlopen, alsook die van uw kinderen, waarvan u zelf aangaf dat u hiervoor extra stappen moest ondernemen. U hebt daarbij in Griekenland een advocaat onder de arm genomen, die u betaalde met geld dat u kreeg van uw moeder die in Iran woont (CGVS, p. 7)

[…]
De aanklacht die u in Turkije heeft ingediend tegen uw man, toont ook enkel uw reisweg aan en is overigens louter een kopie door middel van eenvoudig knip- en plakwerk kan worden gemanipuleerd, waardoor de bewijswaarde ervan gering is."

De Raad stelt inzake de voorstaande motiveringen vast dat:
- verweerder het geloofwaardig acht dat verzoekster in Turkije klacht indiende tegen haar echtgenoot ("*Dat u bovendien reeds klacht kon indienen in Turkije, terwijl u zelf geen Turks spreek (CGVS, p. 12), toont aan dat u weldegelijk in staat was om een klacht in te dienen"*) terwijl anderzijds het document dat deze klacht aantoont een geringe bewijswaarde wordt toegedicht;
- verweerder het aan verzoekster tegenwerpt dat ze een advocaat raadpleegde en betaalde voor het bekomen van de ADET ("*U hebt daarbij in Griekenland een advocaat onder de arm genomen, die u betaalde met geld dat u kreeg van uw moeder die in Iran woont (CGVS, p. 7)"*) terwijl anderzijds niet wordt aangenomen dat ze een advocaat raadpleegde inzake de modaliteiten van een echtscheiding omdat ze hier geen bewijzen van kan bijbrengen. Te dezen stelt de Raad vast dat een consultatie bij een advocaat inzake een raadpleging over een juridische probleem niet noodzakelijk documenten oplevert alsook dat tijdens een consultatie meer dan één onderwerp kan worden besproken; het is bijgevolg aannemelijk dat de niet-betwiste consultatie inzake de ADET eveneens de modaliteiten van de echtscheiding ten berde kon brengen.

De Raad is bijgevolg van oordeel dat verzoekster aan de hand van de Turkse aanklacht bewijst dat ze in Turkije klacht tegen haar man indiende alsook dat ze in Griekenland een advocaat raadpleegde over de modaliteiten van een echtscheiding. Verzoekster legde hierover geloofwaardige verklaringen af (*cf.* NPO, p. 9).

Tevens blijkt uit de map documenten (administratief dossier, groene map, stuk 4) dat verzoekster en verzoeksters dochter in Griekenland om steun vroegen ingevolge de problematiek met verzoeksters ex-man. Dit document wordt door verweerder aangenomen als bewijs dat psychologische begeleiding mogelijk is in Griekenland; door de Raad wordt dit document ook betrokken in de beoordeling omtrent de problematiek met verzoeksters ex-man.
9.3. Bij de aanvullende nota van 13 augustus 2026 is een psychologisch attest gevoegd dat melding maakt van *"dagelijkse mishandeling door haar man, verkrachting en psychologische mishandeling. Zij praat er niet veel over omdat ze zegt dat het pijnlijk voor haar is"*.

Samengenomen met verzoeksters verklaringen zijn deze vaststellingen plausibel inzake verzoeksters achtergrond van gendergeweld.

9.3. Verzoekster is vergezeld van drie minderjarige kinderen, die respectievelijk geboren zijn in 2009, 2010 en 2015 (NPO, p. 3).

Bij aanvullende nota van 13 augustus 2026 worden (goede) schoolresultaten bijgebracht van twee kinderen.

De bestreden beslissing geldt in hoofde van de kinderen, evenwel zonder het hoger belang van de kinderen mee in aanmerking te nemen.

Artikel 20(5) van de Verordening EU 2024/1347 stelt:
"*Bij de toepassing van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, plaatsen de bevoegde autoriteiten het belang van het kind voorop.*"

Overweging 15 van de Verordening EU 2024/1347 luidt als volgt:
"*Bij de toepassing van deze verordening moet het belang van het kind voorop staan, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. In het kader van de beoordeling van het belang van het kind moeten de autoriteiten van de lidstaten met name terdege rekening houden met het beginsel van eenheid van gezin en met het welzijn en de sociale ontwikkeling, de taalvaardigheden, de veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, naar behoren rekening houdend met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige*."

Bijgevolg dient het belang van de kinderen bij de toepassing van de Verordening EU 2024/1347 voorop te staan en dringt zich *prima facie* een onderzoek en beoordeling op van de situatie van verzoeksters minderjarige kinderen in geval van terugkeer naar Griekenland.

9.4. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat verzoekster actueel over een betekenisvol netwerk beschikt in Griekenland dat haar in staat zou kunnen stellen om, in geval van terugkeer naar Griekenland, het hoofd te bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland te maken kan krijgen voor de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de

huisvesting. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij in Griekenland niet over een familiaal of sociaal netwerk beschikt (NPO, p. 7-8). Verweerder maakt in de bestreden beslissing evenmin melding van een mogelijk netwerk in Griekenland. Zij zou bijgevolg als *de facto* alleenstaande vrouw met drie kinderen terugkeren naar Griekenland.

9.5. Het onderzoek van het beschermingsverzoek ingediend door verzoekster kan zich niet beperken tot een beoordeling van haar levensomstandigheden in Griekenland als statushouder voor haar vertrek uit deze lidstaat. Ook de voorzienbare levensomstandigheden in geval van terugkeer naar deze lidstaat moeten in aanmerking worden genomen worden, rekening houdend met haar individuele omstandigheden.

9.6. In de huidige stand van zaken en gelet op het voorgaande kan niet zonder verder onderzoek bevestigd worden dat bij verzoekster geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar verhindert haar rechten als statushouder te doen gelden.

Gelet op de moeilijke situatie voor verzoekster en haar kinderen als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland acht de Raad een nader en gedegen onderzoek van verzoeksters situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen.

10. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad niet over de nodige onderzoeksbevoegdheid beschikt, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing te komen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarvan de inhoud thans is overgenomen in artikel 2.60, § 2, tweede lid van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 februari 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	W. MULS